

Elly Griffiths

TAIKATEMPPI MURHAT

BRIGHTONIN MYSTEERIT

TAMMI

ELLY GRIFFITHS

Brightonin mysteerit -sarja:

Taikatemppumurhat (2014, suom. 2024)

Harbinder Kaur tutkii -sarja:

Muukalaisen päiväkirjat (2018, suom. 2022)

Murhan käsikirjoitus (2020, suom. 2023)

Särkyneen sydämen murhat (2022, suom. 2024)

Ruth Galloway -sarja:

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteen reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kirous (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)

Aavekentät (2015, suom. 2020)

Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)

Maan alla (2017, suom. 2021)

Musta enkeli (2018, suom. 2021)

Kivikehä (2019, suom. 2022)

Lyhdynkantajat (2020, suom. 2022)

Ruth Gallowayn joulukuukausi (2012, suom. 2022)

Yöhaukat (2021, suom. 2023)

Lukittu huone (2022, suom. 2023)

Viimeinen leposija (2023, suom. 2024)

Elly Griffiths

TAIKATEMPPIUMURHAT

Suomentanut

Pauli Tapio

TAMMI

HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *THE ZIG ZAG GIRL*
ILMESTYI ENSIMMÄISEN KERRAN ISOSSA-BRITANNIASSA 2014.

COPYRIGHT © 2014 BY ELLY GRIFFITHS

ALL RIGHTS RESERVED. NO PART OF THIS PUBLICATION MAY BE
REPRODUCED OR TRANSMITTED IN ANY FORM OR BY ANY MEANS,
ELECTRONIC OR MECHANICAL, INCLUDING PHOTOCOPY, REORDING,
OR ANY INFORMATION STORAGE AND RETRIEVAL SYSTEM,
WITHOUT PERMISSION IN WRITING FROM THE PUBLISHER.

SUOMENKIELINEN LAITOS © PAULI TAPIO JA TAMMI 2024
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-5770-9

*Äidilleni Sheila de Rosalle ja
taiteilijanimellä Dennis Lawes tunnetun
isoisäni Frederick Goodwinin muistolle*

”Tuo mieshän vallan on kuin loitsuniekka.”

CHRISTOPHER MARLOWE, *Tohtori Faustus*

ENSIMMÄINEN OSA

Temppuun valmistautuminen

1

”Joku näyttää pilkkoneen hänet kolmeen osaan”, sanoi poliisilääkäri Solomon Carter jutustelevaan tapaansa. ”Keskimmäinen osa vain puuttuu.”

Nyt ei saa antaa ylen, Edgar Stephens ajatteli. Sitä hän toivoo. Pitää pysyä rauhallisena ja ammattimaisena, vaikka mitä tulisi vastaan. Minähän se tässä poliisi olen.

Hän katsoi ruumishuoneen pöydällä olevaa hahmoa. Ei tuota oikein voi edes ruumiiksi sanoa, hän ajatteli miltei kylmän viileästi. Enemmän se näytti klassiselta patsaalta, pää ja hartiat hakattu irti aivan rintojen yläpuolelta. Kautiit kasvot ja lainehtivat vaaleat hiukset vain korostivat näyn epätodellisuutta. Se olisi voinut olla hattukaupan mannekiinipää. Jos siis ei huomioinut hyytynyttä verta ja mätänevän lihan hajua. Häntä oksetti.

”Emme voi tietää, kuuluvatko pää ja jalat samaan ruumiiseen”, hän sanoi nenäliina tiukasti suun edessä.

Se sai Solomon Carterin naurahtamaan sydämellisesti. ”Tökkopa Brightonissa kahta paloitetua naisen ruumista pyörii.”

Edgar siirsi katseensa pöydän päätyyn, missä jalat lepäsivät siististi vierekkäin yhä puettuina ihonvärisiin sukkiin reiden puolivälistä katkaistuina ikään kuin asialla olisi ollut joku siveämielinen sensori. Hän tuli ajatelleeksi, että ilman ”keskikohtaa” olisi mahdoton varmasti tietää, oliko kyseessä miehen vai naisen ruumis.

”Ovatkohan nuo edes naisen jalat”, hän sanoi jotain sanoakseen.

”Älä höpötä”, sanoi Solomon. ”Joko nuo ovat naisen jalat tai minä olen hollantilainen. Ja rimpseät ovatkin. Kuin tanssityöllä.”

Et sinä kyllä hollantilainen ole, ajatteli Edgar seuratesaan poliisilääkärinä huoneesta ulos. Hän oli tavannut monia hollantilaisia sotiessaan Norjassa, ja he olivat olleet oikein mukavaa porukkaa.

Myöhemmin pubissa hän onnistui vitsailemaan aiheesta ylikonstaapeli Bob Willisille. Bob ei koskaan suoranaisesti nauranut Edgarin vitseille, mutta joskus hänen korvansa punoittivat. Edgar arveli Bobin pitävän nauramista jotenkin poliisin arvolle sopimattomana. Bob tiedosti olevansa vasta kaksikymmentäyksi ja vailla sotakokemusta. Eikä hän tietenkään olisi päässyt ylikonstaapeliksi niin nuorena, jos muut miehet eivät olisi olleet sotimassa.

”Ei paljon puuttunut, ettei Solomon Carter olisi kosaisut sitä tyttöä”, Edgar sanoi. ”Häntä ei yhtään vaivannut, että tytön keskiosa puuttui. Juuri sellaisista naisista hän varmaan pitääkin.”

Bobin korvat lehahtivat punaisiksi, ja hän siemaisi oluttaan epäilevän näköisenä. Bath Armsissa tarjoiltiin laadukkaita panimotuotteita, mutta Bobin rooliin poliisina kuului kaiken epäileminen.

Edgar otti reilumman kulauksen omasta juomastaan. Hän tiesi kyllä, ettei hänen olisi pitänyt istuskella oluella ylikonstaapelinsa kanssa perjantai-iltana. Hänen isänsä olisi lähtenyt töistä tasan viideltä. Sitten ohjelmassa olisi ollut viskigroggi, grillattua lihaa päivälliseksi ja loppuilla radion ääressä istuskelua perheen kanssa. Mutta Edgarilla

ei ollut ketään, joka olisi laittanut päivällistä, ja ajatus kämpille palaamisesta tuntui masentavalta. Hän mietti, odottiko Bobia kotona joku Hanningtons-tavaratalon kosmetiikkaosastolla työskentelevä sievä tyttö tai nötkötti-pihvejä paisteleva äiti, joka malttamattomana odotti rakkaan poikansa kertomuksia lain pimeältä puolelta.

Mutta Bobilla olikin ajatus. Niitä sai aina varoa.

”Missäköhän loput siitä naisesta on?” hän kysyi miltei hermostuneesti.

”En tiedä”, Edgar sanoi. Jalat ja pää oli löydetty Brightonin juna-aseman matkatavarasäilytyksestä kätkettyinä kahteen mustaan koteloon, sellaisiin, joissa säilytetään vähemmän säväyttäviä orkesterisoittimia, kuten käyrätorvia, tuubia ja sen sellaisia. Henkilökunta oli huomannut hajun. Oli kylmä ja harmaa elokuu, mutta kuitenkin vielä niin lämmin, että kuollut alkoi muutamassa päivässä löyhkätä.

”Kuka tuollaista tekee?” sanoi Bob. Häntä tuntui edelleen pöyristyttävän suuresti, että joku oli kehdannut leikellä naisen kappaleiksi ja sen jälkeen vieläpä levitellä osat ympäriinsä miten sattuu.

”Joku kummajainen”, Edgar sanoi. Hän ajatteli ruumis-huonetta ja päätä ja jalkoja ja aukkoa niiden välissä ja inhottavaa hajua ja kalvakkaa, läikikästä ihoa. ”Kuule”, hän jatkoi. ”Minä melkein oksensin tänään, kun näin, mitä ne olivat tehneet.”

Bob tuntui järkyttyvän pomonsa heikkoudesta. ”Kai sinä sodassa näit pahempaakin?”

”Minä näin sodassa kaikenlaista”, Edgar sanoi. ”Parempi jättää ne jutut kertomatta.”

Bob näytti olevan täysin samaa mieltä.

”Uskomatonta, ettei kukaan siellä asemalla havainnut mitään”, hän sanoi ja kuulosti taas pahastuneelta.

Kotelot oli jätetty matkatavarasäilytykseen maanantaina, ja nyt oli keskiviikko. Aseman henkilökunta ei kuitenkaan tuntunut muistavan, kuka ne oli jättänyt ja miksei hän ollut hakenut niitä pois maanantai-iltana. Poliisi oli saanut yhden ainoan äärimmäisen surkean kuvauksen epäilyistä: ”Se oli mies. Hänellä taisi olla hattu päässä.” Millainen hattu, Edgar mietti nyt. Merirosvon kolkkahattu? Juoksupojan lätsä? Silinteri? Jostakin syystä – ehkä soitinkoteloiden vuoksi – silinteri tuntui uskottavalta vaihtoehdolta.

”Käydään siellä taas huomenna”, hän sanoi. ”Kysellään aseman kaupoista. Varmasti joku on nähnyt jotain.”

”Kukaan ei ikinä näe mitään”, Bob sanoi. ”Tämä on sellainen kaupunki. Paheiden pesä.”

Bob ei ollut Brightonista, ja sen huomasi. Hän oli kasvanut pienessä kylässä Kentin rannikolla. Hänen vanhempansa olivat metodisteja, ja joskus senkin huomasi.

”Ei täällä hassumpaa ole”, Edgar sanoi. Hän piti Brightonista. Hänen ensimmäinen asemapaikkansa poliisina oli ollut Croydon. Brighton oli ehdottomasti askel parempaan suuntaan. Hän piti kaupungin hilpeästä kasvottomuudesta, millä tosin oli varjopuolensakin, kuten Bob oli todennut. Mutta kai nyt mies, joka kykeni leikkaamaan naisen kahtia, oli jättänyt edes jotain jälkiä itsestään?

”Kolmeen osaan”, sanoi Bob, kun Edgar ilmaisi tämän ajatuksensa. ”Hänet leikattiin kolmeen osaan. Emme ole vielä löytäneet keskimmäistä.”

Siinäpä poliisityön viehätys piileekin, ajatteli Edgar katsoessaan, kun Bob meni tilaamaan lisää juotavaa. On aina jotain, mitä odottaa.

Kävellessään kotiin Edgar ajatteli taas isäänsä ja tämän lihaisia päivällisiä. Mitäköhän hänen kauan sitten kuollut

isänsä olisi ajatellut poikansa työstä? Poliisin työ varmasti ansaitsisi hänen vanhempiansa silmissä määreistä arvokkaimman, joka oli ”kunnollinen”, mutta toisaalta se tuskin olisi täyttänyt heidän toista merkittävää kriteeriään, joka oli ”mukava”. Edgar oli viettänyt aamun ruumiinosien parissa, iltapäivän yrittäen jäljittää jotakuta, joka saattaisi tietää, miten ne olivat joutuneet Brightonin aseman matkatavarasäilytykseen, ja illan juoden olutta seuranaan poika, jonka olisi kuulunut kunnioittaa hänen korkeampaa virka-arvoaan. Mukavaa tämä ei ollut.

Edgarin vuokrakämpä oli Hanoverissa, korkealla mäellä, joka ulottui Pavilionin kuninkaalliselta palatsilta miltei laukkaradalle saakka. Talot olivat enimmäkseen pieniä ja rapistuneita, mutta kirkkaana päivänä mäeltä saattoi nähdä Brightonin valkoiset kaupunkirivitalot, joita riitti koko rinteiden mitalta kävelylaiturille ja merelle saakka. Talsiessaan ylös mäen kurjinta osaa Edgar pohti, että hänen vanhempansa olisivat varmasti pitäneet aluetta ”rahvaanomaisena”. Edgarin vanhemmat olivat onnistuneet ylenemään tavallisesta rivitalosta Esherissä sijaitsevaan paritaloon ja olivat siksi pitäneet itseään maailman onnekkaimpina ihmisinä. Hänen isänsä tosin ei ollut kauan ehtinyt nauttia esikaupungin auvosta. Hän oli kuollut jo Surreyyn muuton jälkeisenä vuonna. Sen sijaan Edgarin äiti, Rose, eli edelleen kiillotellen hopeitaan ja silitellen pöytäliinojaan kuin valmistautuen juhla-ateriaan, joka ei koskaan tuntunut koittavan.

Edgarin muistoissa hänen lapsuuttaan määrittä pyrkimys säädynmukaiseen elämään. Hänen isänsä Bill oli työskennellyt postissa, ja vaikka elämä oli ajoittain ollut vaikeaa, Bill oli aina kehuskellut, ettei Rose ollut joutunut menemään töihin. Edgar ja hänen veljensä ja siskonsa eivät olleet

koskaan saaneet leikkiä kadulla muiden lasten kanssa. Heidän täytyi pysyä sisällä läksyjä tekemässä ja pianonsoittoa harjoittelemassa. Iloton itsensä kehittäminen oli toki myös tuottanut tulosta. Kaikki kolme sisarusta olivat päässeet oppikouluun, joskin sitä, että Edgar sitten hyväksyttiin Oxfordiin, pidettiin mahtailevana ja epäsovivana. ”Ei tämmöisillä ihmisillä ole oppiarvoja”, hänen äitinsä oli sanonut. ”Ja isäsihän juuri hankki sinulle oikein hyvän paikan postista.” Mutta Edgar meni kuin menikin Oxfordiin ja vietti siellä kaksi hurmioitunutta lukukautta ennen kuin Hitler pilasi kaiken ja Edgar huomasi äkkiä joutuneensa Norjaa kohti puksuttavalle joukkojenkuljetusalukselle. Hänen nuorempi veljensä Jonathan pilasi ilon vielä perusteellisemmin tapattamalla itsensä Dunkerquessa. Lucy, hänen siskonsa, oli nykyään sisaruksista ainoa, joka enää vieraili paritalossa, missä sekä Jonathanista että Edgarista kuulemma puhuttiin vaimein, harmistunein äänenpainoin. Molemmat pojat olivat tuottaneet äidilleen pettymyksen, Jonathan kuoleamalla Ranskan rannoille ja Edgar ryhtymällä poliisiksi.

Edgarin asunto sijaitsi erään räikeän pinkiksi maalatun talon pohjakerroksessa. Astuessaan sisään hän aisti tutun tunkkaisen hajun, joka ei koskaan tuntunut hälvenevän, vaikka hän miten jätti ikkunoita auki ja yritti siivota keväisin. Kerran hän oli peräti valittanut aiheesta vuokraemännälleen, joka oli nuuhkaissut ilmaa ja tokaissut: ”Onpa kyllä inhottavaa”, ikään kuin asia ei mitenkään kuuluisi hänelle. ”Hiiriä”, Bob oli sanonut, kun Edgar oli maininnut siitä asemalla, ja Bob olikin varmaan oikeassa. Edgar kuuli usein rapistelua ja vikinää jalkalistojen takaa, ja kerran, kun hän oli jättänyt keksin pöydälle yöksi, hän oli aamulla huomannut siinä terävien jyrjsijänhampaiden jäljet.

Edgar yritti unohtaa hiiret, leikkasi itselleen viipaleen leipää ja etsiskeli jotain, mitä levittää sen päälle. Hän muisteli, että jossain olisi sardiineja, mutta ruokakaapin tonkiminen toi päivänvaloon vain homehtunutta hilloa ja puoliksi avatun nötköttipurkin, jonka hän välittömästi heitti roskiin (ehkä haju johtui siitä?). Hän raaputti pois ohuen vihreän kerroksen ja levitti hilloa leivälle. Sitten hän otti leivän ja olutpullon ja siirtyi olohuoneeseen päivän parasta hetkeä varten. Piilosanaa.

Hän ei muistanut, milloin oli rakastunut sanaristikoihin. Ehkä lapsena, kun hän istui keittiön pöydän ääressä yrittäen keskittyä läksyihin, vaikka mustavalkoiset ruudut isän sanomalehden takasivulla väikkyivät houkuttelevasti hänen edessään. Hänen isänsä ei koskaan tehnyt ristikkoo, eikä hänen äitinsä sietänyt edes koskea sanomalehteen (uutiset harvemmin olivat mukavia tai kunnollisia). Koko illan riskin vihjeet härnäisivät ja houkuttelivat häntä: ”varhain sunnuntaina laitettava ruoka... minä ainakin heijastun... märehtii, oluen pauloissako.” Hän ei muistanut, milloin oli ensi kerran ottanut hylätyn lehden ja varovasti täyttänyt tyhjät ruudut, mutta yhä vieläkin, senkin jälkeen, kun hän oli täyttänyt sanaristikon, joka oli epäsuorasti johtanut hänet osaksi Taikuriryhmää ja hänen elämänsä hirveimpiin kokemuksiin, hän piti keskeneräistä ristikkoo herkkupalana, josta saattoi nautiskella päivän loppuksi.

Nyt hän istuutui ja imeskeli kynäänsä. ”Luu paistaa: rahatpa on taas loppu”. Viisi kirjainta. ”Paistaa” tarkoittaa, että ainakin osa sanasta on näkyvissä, varmaankin ”luu”. Ja ”rahatpa on loppu”. Sanan lopussa on pa, siis peea eli rahan. Kun ne yhdistää, tulee ”paluu”, eli ”taas”. Edgar kirjoitti vastauksen siistein mustin pölkkykirjaimin. Kuului asiaan olla käyttämättä lyijykynää. Kaksi pystyyn: ”Jouluvieraisiin

lukeutuu maagi (8).” Niin, maagithan olivat niitä itämaan viisaita miehiä... Tai pappeja tai taikureita... Edgar jähmettyi. Hän tuijotti sanomalehteä.

Hän kuuli Solomon Carterin sanovan: ”Ja rimpseät ovatkin. Kuin tanssitytöllä.” Hän ajatteli laatikoita, joissa ruumiinosat olivat olleet: puisia, mustia, messinkisalvoilla lukittuja, tismalleen samankokoisia. Eikä hän enää nähnyt asuntonsa kelmeitä seiniä, vaan varietee-esityksen kävely-laiturin päässä – samettiverhot, rullattavan laatikon ja taiturin valkoiset kasvot, kun tämä sahasi naisen kolmeen osaan.

2

Max Mephisto tuijotti sisäkaton kosteita laikkuja. Täyskäsi. Seitsemän kortin kerskaus. Kolmen kortin temppu. Hertta, risti, ruutu, pata. Tummat laikut olisivat voineet olla pataa, jos ei katsonut kovin tarkasti. Patarouva. Musta kuningatar. Yksi hänen parhaista tempuistaan. Synkeännäköisen kuningattaren saattoi poimia esiin naisen hiuksista, hänen iltalaukustaan tai jopa hänen rintavaostaan, jos klubi ja nainen sattuvat olemaan sopivaa lajia.

Tyttö Maxin vierellä huokaisi unissaan. Maxilla ei ollut hajuakaan, minkä lajin tyttöjä tämä oli, ja koska heillä oli vain viikon kestävä show, hän ei ikinä saisikaan sitä selville. Vanda, hän ajatteli. Vai oliko se Tanja? Sellainen venäläisen kuuloinen nimi. Tyttöjen esityskin oli jotenkin venäläinen, Max muisteli, paljon kyykkimistä kädet ristissä ja säärien sätkyttelyä. Heidän asuissaan oli paljon tarpeettomia turkishörhelöitä, mutta olivat ne silti paljastavampia kuin tavallisen uralilaistalonpojan vaatetus. Vaikka totta puhuen Eastbournen Majestic Theatre oli varmaan jopa näin elokuussa hyisempi kuin Siperia. Mikä hänen seuraava määränpänsä olikaan? Southport, hän ajatteli. Tai ehkä Scarborough. Jokin S:llä alkava paikka. Voi luoja, kunhan vain ei Skegness.

”Herra Mephisto!”

Rouva Shuttleworthin mylvähdys. Aavistiko hän, että Maxilla oli tyttö huoneessaan? No, hän tunsi Maxin, joten kyllä varmaan aavisti. Hänen äänensä kuulosti kuitenkin pikemmin innostuneelta kuin paheksuvalta.

”Niin?” Max huusi laiskasti. Vanda/Tanja painoi tyynyn korvilleen.

”Joku herra kyselee teitä.”

”Herra” tarkoitti epäilemättä, ettei se ollut kukaan teatterilainen. Max hylkäsi ajatuksen, että poistuisi huoneesta aamutakissa. Vieras voisi olla agentti, joka oli tullut kertomaan hänelle jostain tosi hyvästä show’sta eturivin teatterissa, jossain Finsbury Park Empiren tai Golders Greenin Hippodromen tapaisessa paikassa. Hän puki ylleen paidan ja housut, ei kravattia, ja asiallisen tweedtakin. Ennen lähtöään hän ojensi tytölle tämän vaatteet.

”Kannattaa pukeutua”, hän sanoi ystävällisesti. ”Emäntä tulee hetken päästä siistimään huoneita.” Shuttleworthin muori ei koskaan pannut tikkua ristiin huoneiden suhteen ennen keskipäivää, mutta sitä tytön ei tarvinnut tietää.

Tyttö nousi istumaan ja yritti venytellä viettelevästi. Ja olihan hän ihan kaunis, eräänlainen köyhän miehen Betty Grable. ”Tuletko karonkkaan?” tyttö kysyi. ”Toisen esityksen jälkeen.”

”Totta kai”, Max sanoi ja toivoi, että ehtisi saada houkuttelevamman tarjouksen. Ehkä hän illastaisi sen agentin kanssa Grandissa.

”Näkemiin, Max.”

”Hei hei, Vanda.”

”Sonja.”

Sonja. Niinhän se oli.

Rouva Shuttleworth oli vienyt vieraan olohuoneeseen eikä ruokasaliin, missä teatterilaiset söivät vielä aamupalaa. Laskeutuessaan hiljaa portaita Max kuuli miekannielijä Ronaldon ja imitaattori Armstrongin äänet. Niistä ei voinut erehtyä. Hän käveli eteishallin läpi katsomatta ympärilleen.

Näin aamutuimaan ajatus Ronaldon kohtaamisesta tuntui melko lailla sietämättömältä – miekat olivat ainoa asia, joita mies kykeni nielemään ilman että muruset lensivät ympäri huonetta – ja Armstrong oli uuvuttavassa määrin omistautunut elottomien kappaleiden imitoimiselle. Max uskoi, että hänen päivänsä alkaisi varsin mukavasti, vaikka hän ei kuulisikaan pullonkorkin poksahdusta tai vessan vetämistä jäljittelevää ääntä.

Max oli ylpeä siitä, kuinka taitavasti esitti hämmästyntyyttä. Se oli klassinen konsti yleisön hämäämiseksi. Hän avasi luukun ja tyttö oli... *poissa*. Hän kompuroi pitkän lavaa, sinkautti villin katseen lehterille, haroi kurkkuaan. Astuessaan rouva Shuttleworthin tukahduttavasti sisustettuun olohuoneeseen hän kuitenkin astahti pari askelta taaksepäin aivan aidon hämmästyksen vallassa.

”Ed. Hyvä luoja.”

”Terve, Max.”

Taustalla häilyvä rouva Shuttleworth tuntui ajattelevan, että sananvaihto jätti toivomisen varaa.

”Tämä herra on tullut varta vasten tapaamaan teitä, herra Mephisto.”

”Huomaan sen.”

”Voisimmekohan me mennä jonnekin vähän rupattelemaan?” Edgar kysyi. Siitä, kun Max oli viimeksi nähnyt Edin, oli melkein viisi vuotta. Edellisen kerran he olivat tavanneet sodan lopulla. Taikuriryhmä oli lakkautettu, ja he olivat olleet Victorian asemalla, kumpikin matkalla uuteen asemapaikkaan. Max muisti heidän kinastellean: oli käyty jokin naurettava keskustelu siitä, pitäisikö Edgarin palata yliopistoon vai ryhtyä poliisiksi. No, Edgar oli tehnyt päätöksensä, ja siinä hän nyt oli, melko lailla muuttumattomana ainakin sikäli kuin Max näki. Pitkä,

laiha, vaaleahiuksinen, vilkuili ympärilleen kuin jotakin innokkaasti odottaen. Max tiesi itse näyttävänsä vanhalta ja elähtäneeltä. Hän oli Edgaria kymmenen vuotta vanhempi, mutta hänen katseensa ei ollut koskaan ollut noin luottavainen, ei edes nuorena.

”Minäpä jätän teidät rauhaan”, rouva Shuttleworth sanoi lyhyen tauon jälkeen.

”Ei tarvitse”, Max esteli. ”Voimme mennä kävelylle.”

”Mutta ette ole vielä syönyt aamiaista.”

”Kiitos, mutta ei minulla ole nälkä.”

”Tuoksuu herkulliselta”, sanoi Edgar ja hymyili kouluopojan hymyään, jonka turvin olisi voinut tienata sievoisen omaisuuden luotettavan ystävän rooleissa.

”Pidämme kanoja”, vuokraemäntä selitti, vaikka Max kyllä uskoi, että Edgar oli jo haistanut senkin. ”Ja nyt on taas helpompaa, kun leipää ei säännöstellä. Voin antaa teille munia kotiin vietäväksi”, rouva Shuttleworth tarjosi suurieleisesti. ”Vaimonne ilahtuu.”

”En ole naimisissa”, sanoi Edgar, ja hänen hymynsä nuupahti hieman.

”Tule nyt, Ed”, Max sanoi. ”Käydään happihyppelyllä.”

Max oli sytyttänyt tupakan jo ennen kuin he olivat päässeet kuistin portaat alas. Hän tarjosi askia Edgarille, joka pudisti päätään.

”Lopetin.”

”Miksi ihmeessä?”

”En halunnut olla riippuvainen niistä.”

He kävelivät vaiteliaina rantakatua pitkin. Kylmä tuuli huojutti palmuja, ja meri oli teräksensininen ja torjuva. He pysähtyivät tuulensuojaan, jotta Max saisi sytytetyksi toisen tupakan. Hän veti henkoset ja sanoi: ”Miten löysit minut?”

”Katsoin Variety-lehdestä. ’Max Mephisto esiintyy Eastbournen Majestic Theatressa.”

”Lukevatko poliisit nykyään Varietyä?”

”En tiedä”, sanoi Edgar rauhallisesti. ”Mutta minä vilkaisin, koska halusin löytää sinut.”

”Miksi?” kysyi Max savupilven takaa.

”Kävellään vähän, niin kerron.”

He kävelivät laiturille asti.

Kellotaulua jäljittelevä kukkaistutus vihloi Maxin silmiä – kaikki nuo keskenään riitelevät asterit, keltaiset, violetit ja oranssit. Kaipa hän oli eilen juonut enemmän kuin muisti. Tuuli riepotteli kansituoleja pitkin vesirajaa, mutta muutama urhoollinen perhe aikoi selvästi silti asettua rannalle.

”Löysimme naisen ruumiin”, Edgar sanoi. ”Kolmeen osaan paloitetuna. Ylä- ja alaosa oli jätetty Brightonin aseman matkatavarasäilytykseen. Keskiosa toimitettiin eilen minulle poliisiasemalle.”

”Keskiosa?”

”Ylävartalo. Rinnoista lantioon.”

”Jessus.” Max imi savukettaan. ”Ja se siis toimitettiin sinulle?”

”Kyllä. Mustassa laatikossa, joka oli osoitettu kapteeni Edgar Stephensille.”

”Siis *kapteeni* eikä konstaapeli Stephensille?”

”Olen rikoskomisario. Mutta kyllä. Siinä oli käytetty sotilasarvoani.”

He nojasivat kaiteeseen ja katselivat, miten kaksi karais-tuneen näköistä lasta raidallisissa uima-asuissa rakensi hiekkalinnaa. Maxin silmiä poltteli. Hän toivoi sen johtuvan tuulen puhaltamasta hiekasta.

”Miten se minuun liittyy? Sinähän se päätit poliisiksi ryhtyä. Eivätkö ruumiit kuulu toimenkuvaasi?”

”Ruumis oli leikattu kolmeen osaan, ja jokainen osa oli pantu mustaan laatikkoon. Se toi mieleeni taikatempun, jota sinä esitit ennen sotaa.”

Max syytti savukkeensa uudelleen. ”Siksak-tyttö”, hän sanoi. ”Tyttö kaapissa, terät työnnetään kahdesta kohtaa läpi. Keski-osa vedetään ulommas niin että syntyy siksak-kuvio, luukku avataan ja näytetään tytön yläruumis. Upposi aina yleisöön. Tempun juju on, että kaappi on isompi kuin miltä näyttää. Mustat raidat sivuilla saavat sen vaikuttamaan kapeammalta, ja keskiosa on oikeasti leveämpi kuin ylä- ja alaosa.”

”No, tämä mies leikkasi naisen oikeasti kolmeen osaan”, Edgar sanoi. ”Olen nähnyt palaset.”

Max ei sanonut mitään, joten Edgar jatkoi. ”Koko juttu on hirveän teatraalinen. Se, miten palaset löydettiin, ja miten keskiosa – avainosa – lähetettiin minulle. Minä ajattelin, että tekijä voisi olla...”

”Ajattelit, että tekijä voisi olla joku mieluinen taikuri.”

He olivat vaiti. Laiturilla alkoi soida posetiivi. Rannalla lapset nauroivat hyppiessään aaltojen yli.

”Niin”, Edgar sanoi lopulta. ”Ajattelin, että tekijä voisi olla mieluinen taikuri. Ja mistä muualta sitä aloittaisi, jos etsii mieluista taikuria.”

Max nauroi. Hänestä tuntui kuin hän ei olisi nauranut vuosiin. Ainakaan hän ei ollut nauranut Nobby ”Vänkä-jalka” Smithille, joka oli viikon koomikko teatterilla.

”On mukava nähdä sinua taas, Ed.”

”Niin sinuakin. Siitä on aikaa.”

”Oletko tekemisissä muiden Taikuriryhmän jäsenten kanssa?”

Kysymyksen kuullessaan Max lakkasi nauramasta. ”En”, hän sanoi. ”En koskaan tapaa ketään niiltä ajoilta. Sota lopui jo viisi vuotta sitten.”

Murhia, silmäkääntötemppeja ja nostalgista brittitunnelmaa!

BRIGHTON, 1950. Rikoskomisario Edgar Stephens saa tutkittavakseen tapauksen, jossa nuori nainen on sahattu kolmeen osaan. Se johdattaa Edgarin ajatukset kovin samanlaiseen taikatemppeun, joten hän pyytää apua sodanaikaiselta palvelustoveriltaan ja ystävältään Max Mephistolta. Taikurina esiintymislavoja kiertävä Max haraa vastaan, kunnes selviää, kuka surmattu nainen on. Pian käy myös selväksi, että surmatyöt eivät jää yhteen. Kuka pääsee hengestään seuraavaksi – ja miksi? *Taikatemppumurhat* on Griffithsin koukuttavan dekkari-sarjan ensimmäinen osa.

”Kirjan loputtua lukija odottaa
jo malttamattomana, mitä Griffiths
seuraavaksi loihtii esiin hatustaan.”

MYSTERY SCENE

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5770-9